



Nom
Ramiro Moldes

Viure i somiar en diferents llengües

● Quan era petit, a casa parlàvem gallec i castellà, però al meu dia a dia també hi havia el català, perquè el sentia a l'escola, al carrer, a la televisió. De forma natural vaig aprendre els tres idiomes, però en el cas del gallec, no vaig ser plenament conscient que el tenia com a llengua pròpia fins als 17-18 anys. Ara, visc diàriament en català, castellà i gallec. Per Nadal, és molt divertit veure com a taula flueixen a parts iguals les tres llengües. Quan tens més d'un idioma de referència, t'adones que és habitual anar-los canviant depenent de l'interlocutor. Fins i tot, m'ha passat que penso o somio en llengües diferents.

A l'escola vaig estudiar francès: l'entenc, el parlo, però escriure'l és un altre tema... Ara bé, la millor manera d'aprendre un idioma és viatjar i rodejar-te de persones que no parlin el teu. En el meu cas, és el que em va passar amb l'anglès. Durant una temporada vaig treballar en un poblet anomenat Bruton, al bell mig d'Anglaterra. Per poder sobreviure vaig aprendre anglès a marxes forçades perquè ningú no parlava ni castellà ni català.

M'agrada escoltar música en qualsevol idioma, perquè la música és sentiment i és igual amb quina llengua estigui creada. La cultura no hi entén, d'idiomes.

Les llengües més importants de la meua vida són el català, el castellà i el gallec, però m'estimo especialment aquest últim perquè és la llengua de les meves arrels. ■

Visca la diversitat!

Sabíeu que a Ripollet conviuen més d'un centenar de nacionalitats diferents i es parlen prop d'una seixantena de llengües? L'any 1999 la Unesco va proclamar el 21 de febrer Dia Internacional de la Llengua Materna. La Biblioteca i l'Oficina de Català celebren la diversitat i el plurilingüisme en la primera commemoració a Ripollet de la diada. Convidats per l'Oficina de Català, quatre ripolletencs comparteixen la seva biografia lingüística.

Una vida de llengües

Nom
Malika Zedjaoui



● De mare espanyola i pare algerià, i havent nascut i crescut a França, sempre he conviscut amb més d'una llengua. Cosa que agraeixo molt a la vida.

La meua llengua materna és el francès i de petita la meua mare ens parlava en castellà, llengua que vàrem aprendre, sobretot quan passàvem les vacances a Espanya, jugant al carrer. Inconscientment, em vaig adonar que les llengües són eines molt potents per a la comunicació, enten-

diment i empatia. Per això vaig orientar els meus estudis cap a l'aprenentatge d'altres llengües: alemany i anglès.

L'alemany i l'anglès em van permetre accedir a llocs de treball amb molta projecció internacional, sobretot als inicis de la meua carrera professional. Actualment, a nivell professional utilitzo sobretot el francès, i les altres llengües de forma més ocasional.

Malauradament, no vaig aprendre l'àrab, perquè el meu pare era fora de casa tot el dia per treballar i no ens el va poder transmetre, excepte algunes expressions. A més a més, quan visitàvem la família a Algèria, tothom parlava encara molt francès. Tot i això, per mi l'àrab és una llengua molt familiar.

"Sempre he conviscut amb més d'una llengua, cosa que agraeixo molt. Les llengües són eines molt potents de comunicació i empatia"

Respecte al català, és una llengua que desconeixia totalment quan vaig arribar a Catalunya l'any 1988. De fet, a la meua arribada a Barcelona em va sobtar molt escoltar-lo i em recordava molt el portuguès! De mica en mica, escoltant la ràdio i la televisió, i després assistint a cursos de l'Oficina de Català de Ripollet, vaig anar aprenent el català i em vaig treure el nivell C. ■

Treball en equip

Nom
La Marieta



● Soc la Marieta, però alguns em diuen Mary. Sempre se m'ha donat bé estudiar i soc molt amiga dels llibres. Crec que és molt important ser capaç de socialitzar-se en diferents idiomes, ja que així no es perd l'originalitat en el procés de traducció. Per això, la meua vida ha estat un mar de llengües. De petita parlava romanès a casa, però a l'escola vaig aprendre també francès i alemany. Més tard va venir l'italià, l'anglès i el castellà, però la vida m'ha portat a deixar-los temporalment aparcats, excepte l'anglès, ja que ajudo el meu fill a fer els deures d'aquesta assignatura.

Fa uns 10 anys, com que ja tenia el romanès i el castellà ben incorporats, vaig decidir estudiar una llengua nova, una que sentia pel carrer, el català. Per això, vaig agafar material de la Biblioteca i em vaig posar mans a l'obra. L'interès per

aquesta llengua va créixer quan el meu fill va començar P3. Aleshores, vaig entendre que el català esdevindria una llengua molt important per a la seva vida, així que vaig decidir ampliar la xarxa on poder

“L'interès pel català va créixer quan el meu fill va començar P3. En Marius, i jo som un equip i parlem en català, fem els deures en català i seguirem aprenent-lo junts.”

escoltar-lo i practicar-lo, i vaig anar a petar a la Biblioteca, amb totes les activitats que hi organitzen. La Biblioteca és un espai ple d'inspiració a qui agraeixo de tot cor l'oportunitat que m'ha donat per poder ampliar el meu coneixement de la llengua catalana. I ara, el meu fill m'ajuda en aquesta tasca. En Marius i jo som un equip i parlem en català, fem els deures en català i seguirem aprenent-lo junts. ■

Fins el 27 de febrer, l'Oficina de Català i la Biblioteca organitzen una sèrie d'activitats per commemorar el Dia Internacional de la Llengua Materna. Consulteu l'agenda.



El català té 9 milions de parlants.

Nom
Geno Carrasco

Pa amb Butter



● Els meus pares van migrar a Alemanya, on vaig viure la meua primera infància. Anava a la guarderia on es parlava alemany i molts dels nostres coneguts eren d'allà, així que ens vam integrar ràpidament. A casa, tot i que parlàvem castellà, sempre el barrejava amb l'alemany. Fins i tot el meu pare havia fet l'esforç d'estudiar-lo en cursos per correspondència. Eren els anys 70... Us imagineu estudiar una llengua amb cassets?

Quan va ser el moment de començar l'escola, vam decidir tornar, així que amb quasi 6 anys vam fer les maletes i cap a Barcelona falta gent! Al principi feia unes barreges bestials, demanava “pa amb butter” i pronunciava la b com una p..., per això vaig demanar als pares que em parlessin castellà. Després vam viure durant uns anys en un barri de Tarragona amb molta immigració, i d'allà vaig tornar que semblava andalusa!

El català va arribar de forma natural, però el vaig assolir al cap del temps: tot i estudiar-ho a l'escola, em vaig llançar a parlar-lo més tard pel cercle d'amistats i vaig anar ampliant àmbits... Finalment, ens vam conèixer amb el meu futur marit en català i aquesta va ser la llengua que vam triar per parlar amb els nostres fills. Penso, parlo i escric en català menys quan m'enfado o compto, que ho faig en castellà. En canvi, no m'imagino parlar amb ma mare en una llengua que no sigui castellà.

A l'escola també vaig estudiar francès i anglès, i més endavant vaig millorar molt el nivell d'alemany. Treballo en una multinacional, així que puc fer servir tots aquests idiomes, però quan no convius amb una llengua, es va perdent, així que amb els companys, quan he d'anar per feina, acabo parlant anglès. Saber idiomes t'obre portes i també la ment. Però ara em passa que en una conversa trilingüe (castellà, català, anglès), m'adreço a la persona castellana en català... Deu ser que el meu cervell ja no dona per més...! ■